

Έρωτας και Αγάπη

Για μια αγάπη
Χάθηκε ο Έρωτας
Για μια αγάπη
Και το μαχαίρι βαθιά
Του έσκιζε την καρδιά γοργά.
Τριαντάφυλλο σχηματιζόταν
Κόκκινο στο στήθος του.
Είπε με φωνή
Που μύριους πόνους έκρυβε
<<Όλα θα πάνε καλά>>.
Τότε άσπρισαν όλα
Ο Έρωτας στις σκέψεις
βυθίστηκε.
Ο Έρωτας σβήστηκε·
Μα η Αγάπη μένει.

Ζησοπούλου Βασιλική

3^η Κοινότητα Αμπελοκήπων

~Ψάχνεις~

Όταν τα πάντα ισοπεδώνονται,
όταν ότι καθιστούσε το πνεύμα σου υψηλό κλωνίζεται,
όταν πλέον αποκαλύπτεται η αλήθεια
στο πέρασμα του αμίλικτου χρόνου, ψάχνεις...
Ψάχνεις να βρείς αναμνήσεις βυθισμένος στον νόστο,
παιχνίδι στο κύμμα της θλίψης... ψάχνεις...,
ψάχνεις το εγώ σου, ψάχνεις εσένα μα δεν σε βρίσκεις.
Κλάπηκε απ' την ανύπαρκτη πραγματικότητα
απ' το δόλιο το ψέμα, πάρθηκε παντοτινά.
Χάθηκαν όλα, μονάχα η μοναξιά για συντροφιά απέμεινε...
και συ ακόμα ψάχνεις δίχως ανταπόκριση.

Βεατρίκη-Γαβριέλλα Καλαντζοπούλου

1^η ΚΑ Παγκρατίου.

Αδιαφορία:

Με κοίταξε με τρόμο στα μάτια,
από πάνω του ο φασισμός του δυνατού
γιγάντιος και βρώμικος,
μου κραύγαζε βοήθεια χωρίς να μιλά
κι εγώ διστακτικά
έστρεψα αλλού το βλέμμα.

Κοντά μου διάβαιναν κι άλλοι
όμοια πουλιά φοβισμένα
προσπερνούν το βασανιστήριο βιαστικά
κάνουν τους αδιάφορους
μα η ψυχή τους από φόβο φτερουγίζει
μήπως στην ίδια θέση βρεθούν.
Μα θυμήσου πως αν και ο φασισμός
έρχεται πρώτα για τους άλλους,
κάποτε θα έρθει κι η δική σου σειρά.

Οικονομίδου Μαρία

9^η Κοινότητα Καλαμαριάς

Γέννημα ζωής

Όταν η ψυχή βρει
καταφύγιο στο σώμα γεννιέται
ο άνθρωπος
Κάθε ένας ήρθε σε αυτόν τον
κόσμο για έναν δικό του λόγο με
μια ψυχή
Αν θες να γίνεις ευτυχισμένος
δώστην
Μην την κρατήσεις για τον εαυτό σου
Δεν θα σου χρησιμέψει
Γύρω μας υπάρχουν ψυχές
Πολλές ψυχές
Η κάθε μια κουβαλάει
την δική της ιστορία
Μόνο αυτή ξέρει
Βρες μία να χαραχτεί και όταν
έρθει η ώρα
σβήσου με αξιοπρέπεια

ΑΝΑΛΥΣΗ ΠΟΗΜΑΤΟΣ

- Το ποίημα μου ανήκει στο ρεύμα του συμβολισμού καθώς αποτελεί μια έκφραση του εσωτερικού κόσμου με τη χρήση συμβόλων από τον κόσμο των αισθήσεων. Επίσης πρεσβεύει ότι η τέχνη δεν είναι απομίμηση της ζωής αλλά δημιουργία ενός άλλου κόσμου δηλαδή αυτόνομη τέχνη

Καραμπίδου Μαρία, 1^η ΚΑ Κιλκίς

Εφαλτήριο Παρορμήσεων

Όταν κοιτάξεις τον ουρανό
μην πεις πως δε σου είπα
ότι εκεί αρχίζει και τελειώνει ο κόσμος.
Μην ξεχάσεις την υπόσχεση που έδωσες!
Μια γεύση ματαιότητας για το Εγώ σου· και το δικό μου.
Κάποτε σου έκλεισαν τα μάτια.
Τα άνοιξες. Μόνος σου.
Κάποτε σου έδεσαν τα χέρια ερήμην σου.
Τα έλυσες.
Κατάφερες και κοίταξες κατάματα την παρόρμηση του εγωισμού σου.
Και όμως, μέσα στη μάχη αυτογνωσίας ,ποιός σου αρνήθηκε τη νίκη;
Βλέπεις, η αιωνιότητα είναι συνυφασμένη με τη μικρή ματιά στον ουρανό.
Αδήριτος ανάγκη η ψευδαίσθηση της αιωνιότητας
και για εσένα και για εμένα!

Εγώ,
λοιπόν,
κατάφερα και σε παρέσυρα σε μια ακούσια πλάνη.
Σου είπα πως εκεί αρχίζει και τελειώνει ο κόσμος,
Στον ουρανό, στην αιωνιότητα.

Είδα μέσα από τα μάτια σου τα μάτια μου, άνθρωπε.

Είδα μέσα από την ψυχή σου το μέλλον μου.

Ψιθύρισες σιγανά το τραγούδι της ελπίδας και σε άκουσα.

Γιατί τίποτα δεν έχει αξία χωρίς την άγνοια του αναπόδραστου.

Τίποτα δε μετράει περισσότερο από την υπόσχεση της αυτογνωσίας.

Θυμάσαι; Αυτό μου υποσχέθηκες:

« Μέσα από εμένα θα καταλάβεις τον κόσμο.

Δοκίμασε τη γλυκιά αίσθηση του εαυτού σου,

τη γεύση του τετελεσμένου.

Γιατί το Εγώ δεν είναι τίποτα στον κόσμο χωρίς το Εσύ.

Γιατί το Εσύ είναι εφελτήριο του Εμείς.

Γιατί χωρίς το Εμείς δεν υπάρχει αύριο ».

Μαριέλενα Πλακογιάννη

ΚΑ Άργους

“Η πραγματική αγάπη”

Σε μια ειδική ζωή,
μ’έμαθα πώς να ζήσω,
έμαθα όμως κι εύρηκα τον τρόπο ν’αγαπήσω

Γιατί καρδιά μου
η μέρα που σε γνώρισα θα μείνει στη ψυχή μου
γιατί ήταν η πιο όμορφη στιγμή
με σένα στη ζωή μου

Το ξέρω το ορκίστηκα
Θα σ’αγαπώ για πάντα
όμως ποτέ δεν συλλογίστηκα
την μοίρα την ξελογιάστρα

Μπορεί εσύ να μην με θες
να θέλεις κάποια άλλη
ποτέ σου όμως να μην ξεχνάς
ποια η πιστή αγάπη

Πάντα στο νου μου θα’χω ‘γω
δικός μου πως θα γίνεις
παρόλο που σε σκέφτομαι
μαζί της και με θλίβεις.

Πασιαλή Μαρία

1^η Κοινότητα Παιανίας

‘‘Το τόπι’’

Γλαυκό το τόπι στο κενό
ολοτρίγυρα οχτώ έγχρωμες σφαίρες
ταλαντεύονται ακατάπαυστα
εδώ και αρίφνητες ημέρες.

Μέσα στο τόπι γυροφέρνουν
άγγελοι ευοίωνοι μα και φθαρτικοί
η δυσχερή τους υποχρέωση
να διαποτίζουν ό,τι επονομάζουμε σήμερα Γη.

Παρακολουθούν τον Άμεν και άλλους να επιβιβάζονται
σε δαιμονιώδη,ζοφερά τρένα
Ανισόρροποι άγγελοι κραυγάζουν
‘‘Ζήτω η μονάδα εφτά τριάντα ένα!’’

Πλήθος άδολων ψυχών
εκτελούν οι χασάπιδες αυτοί
τα Χειρουβείμ αλολύζουν,πασχίζουν
να μην παρέλθει η θερμή τους η πνοή.

Ο λεονταριστής Αδόλφος φτιάχνει το μουστάκι του
βαδίζει έως την έκβαση των συρματοπλεγμάτων
γνέφει με ηδονή στην ιδέα
των απάνθρωπών του καμωμάτων.

Ούτε ξανθά μαλλιά,ούτε μπλε μάτια
έχει ο Ισαάκ εκ γενετής
είναι χαμένος από χέρι
δεν συνάδει με το πρότυπο της Άριας φυλής.

Καταγής σύρεται η έγχρωμη κοπέλα, η Ιμάνι
μαστιγώνεται για παραδειγματισμό
δεν τήρησε τις δεσμεύσεις της
στο ανώτερο, χλομό αφεντικό.

Οι Άγγελοι εκφωνούν
‘‘Ζήστε Ειρηνικά!’’
Γκάντι, Μάρτιν, Κένεντι, Μάλκολμ Χ
δεν έχουν πια φτερά.

Με τρία χέρια ήρθε στη ζωή η Αλίκη
σε τίποτα όμως δεν έχει φταίξει

*μα ποιοι άραγε
δεν έχουν πια πένα για τη βλέψη;*

*Και από ψηλά έτρεμε το διαυγές χέρι
ξεχύλιζε η σκοτεινή μπάλα από φρίκη και κραυγές,
φθαρμένες αναμνήσεις
αδικοχαμένοι πρωταγωνιστές.*

***Ζώη Χριστίνα
Κοινότητα Παιανίας***

Το ψέμα

Χρόνια σαν περάσουν ενενήντα
κι οργώσουν το σώμα σου το λυγερό,
συ θα μείνεις μοναχά με το λιγιστό μυαλό
που αλλοιώθηκε από καταχρήσεις χρόνων εβδομήντα.

Κι αν σε ρωτήσουν η ομορφιά σου που να πήγε,
κι ο θησαυρός σου, εκείνο το ασύγκριτο κάλος,
ψέματα θ'αποκριθείς, στων ματιών σου το άπειρο βάθος
κάθε μορφής αξιοπρέπεια πήγε μακριά και 'φύγε.

Υποκρισίες στο θέατρο της ζωής, ούτε που χωρούνε
γιατί μόλις κοιταχτείς μέσα στον καθρέφτη
τα ψέματα σπαρταριστά στην επιφάνεια θα βγούνε.

Γι αυτό και συ με ειλικρίνεια απάντα όταν σε ρωτούνε
κρύβοντας τα χέρια σαν να χουν βουτηχτεί σε νέφτη
πως με το πέρασμα των χρόνων γίνοντ'οι αρετές πουλιά και πτούνε

Κωνσταντίνος Παπανικολάου, 4^η ΚΑ Ζωγράφου

Μαύρη καρδιά

Τη μέρα που μου μίλησες του σκότους μονοπάτια που πήρες και ακολούθησες και μ' άφησες για πάντα

Τα μάτια μου σκοτάδι τρέξανε και τα πόδια μου δεν αντέξανε με το σκότος της ψυχής σου και το μίσος της ζωής μου

Το σκοτάδι πλάκωσε και το φως κατέρρευσε ο ήλιος χάθηκε και το φως ανέτειλε

Σκότος βαθύ στη καρδιά σου διακρίνω και έφυγες νωρίς στου κάμπους για να κρίνω

Για πάντα έφυγες και το σκότος σε κατέλαβε του σύμπαντος στο άπειρο μέρος να μην σταθείς να βρεις

Τη πόρτα τη σκοτεινή πρόσεχε θα τη χάσεις σαν κοιτάξεις πίσω και το φως κοιτάξεις

Αναστάσης Μέξιας, 52^η ΚΑ Παγκρατίου

Καταιγίδα! Έξω οι σταγόνες της βροχής γίνονται ένα με το χώμα,
θολά τοπία λαμβάνουν τα μάτια,
Έξω οι ομπρέλες ανοίγουν ξαφνικά,
γύρο καρδιές πνιγμένες στην μοναξιά,
Έξω οι σταγόνες πνιγούν την καλοσύνη,
μούσκεψαν τα Μάλια της αναζητώντας την αλήθεια,
Φωνές παιδιών που οι σταγόνες τους χάλασαν το παιχνίδι,
έξω σταγόνες φόβου έχουν γίνει συνήθεια,
Ο ήλιος κρύφτηκε πίσω από τον εγωισμό,
σταγόνες φέρνουν εικόνες στο μυαλό,
Σταγόνες εκεί έξω χάνονται μέσα στα χρόνια,
ψάξε στο βάθος τους δεν μετράει η εικόνα!
George White!

Ασπρέας Γιώργος

3^η ΚΑ Κέρκυρας

<<Όταν έφυγες>>

Μα πώς μπορεί ο ήλιος να βγαινει κάθε πρωί εκεί ψηλά να λάμπει τόσο φωτεινά και τη πλάση να ζεσταίνει.

Πώς μπορούν τα πουλιά να κελαηδούν τραγούδι γρήγορο Και ζωηρο να τραγουδούν χωρίς καημό εδώ και κει ανάλαφρα να πετούν.

Δε γνωρίζουν ότι ο κόσμος σταμάτησε; όλα συνεχίζουν κανονικά μα δε βλέπουν ότι το νόημα χάθηκε;

Χάθηκε απ'τα πράγματα η ομορφιά μα δε γνωρίζουν ότι ο κόσμος σταμάτησε; Όταν έφυγες κ' η μυρωδιά σου χάθηκε.

Μαρία Τσαουσιδου

2^η ΚΑ Κιλκίς

ΤΙΤΛΟΣ: ANAMNHΣEΙΣ

Ότι δεν μπορείς να πεις με λόγια
απλά γράψτα σε ένα κομμάτι χαρτί.
Εκεί οι λέξεις βγαίνουν πιο εύκολα,
πριν ακόμα τις σκεφτείς στο μυαλό σου αποτυπώνονται εκεί!
Σε μια λευκή σελίδα που μπορείς να γεμίσεις μόνο εσύ!
Και ύστερα μία ακόμη σελίδα
και μία ακόμη ώσπου δίχως να το καταλάβεις
έχεις δημιουργήσει ένα ολόκληρο βιβλίο!
Ένα βιβλίο σκέψεων και αναμνήσεων!
Αναμνήσεων μίας ολόκληρης ζωής
ή απλά μίας στιγμής!
Γιατί τι νομίζεις ότι είναι οι αναμνήσεις;
Απλές μικρές καθημερινές στιγμές
που για 'σένα μοιάζουν πελώριες και συναρπαστικές.
Και όταν νομίζεις ότι έχεις φτάσει στο τέλος αυτής της εξιστόρησης,
απλά νομίζεις.
Ποτέ δεν τελειώνει!
Θα συνεχίσεις να γεμίζεις αυτό το βιβλίο
μέχρι η τελευταία σελίδα του να γραφτεί από τον ίδιο το Θεό.

Γιαννάκη Βασιλίνα

6^η ΚΑ Ρίου

ΕΞΩ ΒΡΟΧΗ !

Έξω βροχή και να μια σταγόνα,
στο παράθυρο κυλάει.
Ξάφνου πέφτει και να την πάλι,
πάνω σ' ένα φυλλαράκι.
Σιγά σιγά γλιστράει
και να την τώρα,
μπήκε μέσα στο λουλούδι.
Εξαφανίστηκε, χάθηκε.
'Αραγε θα βγει ποτέ από κει ;
Θα μπορέσει να ξαναδεί το φως του ήλιου ;
Αχ...αυτό το τριαντάφυλλο,
τόσες σταγόνες μάζεψε,
μα αυτή είχε κάτι το διαφορετικό.
Αυτή η σταγόνα ήταν η τελευταία του
Και να 'σαι τώρα δύσμοιρο τριαντάφυλλο.
Στα χέρια ενός ζωγράφου,
που προσέχει να σε πιάσει σωστά,
για να μην σε τσαλακώσει.
Στο ένα χέρι έχει τον καμβά και τα πινέλα,
και στο άλλο εσένα.
Και να 'στε τώρα,
εσύ παρατημένο σε ένα παλιό και σάπιο τραπέζι,
κ' αυτός, μ' ένα πινέλο στο χέρι.
Σε ζωγραφίζει, ζωγραφίζει αυτή τη λάμψη σου,
έτσι ώστε να μην ξεχαστείς ποτέ.
Έτσι θα ζεις για πάντα πλάι μου...

Δήμητρα Δαβζάκη

Κοινότητα Ανιχνευτών Κοζάνης

Μην πάψεις να ελπίζεις,

όταν δεν υπάρχει πλέον άνθρωπος που να σου προσφέρει τη ζεστή του καλημέρα.

όταν ο κόσμος της ομόνοιας λεηλατείται από τον κόσμο της διχόνοιας .

όταν αισθήματα σαν την αγάπη, την συμπόνια, την αλληλοβοήθεια, την αλληλεγγύη αποτελούν πλέον λέξεις χωρίς νόημα κι ουσία.

όταν η φτώχεια κι η ανέχεια σου στερεί ό, τι πολυτιμότερο έχεις.

όταν ο αριθμός των αστεριών είναι ασύλληπτος, ώστε δυσχεραίνει την προσπάθεια σου να τα μετρήσεις.

όταν εμπόδια σου φράζουν το δρόμο για την επίτευξη των στόχων σου.

όταν ο εγωισμός, η ισχυρογνωμοσύνη, η οργή, η αλαζονεία σου διώχνουν μέχρι και τον τελευταίο άνθρωπο που σε συμπαραστεκόταν και σε νοιαζόταν.

όταν οι άλλοι με τον τρόπο τους σε περιθωριοποιούν.

όταν οι άλλοι αγνοούν τον κόπο που έχεις καταβάλει, για να κάνεις τον κόσμο καλύτερο.

όταν αγαπημένα σου πρόσωπα έρχονται σε συχνές αναμετρήσεις με το θάνατο λόγω σοβαρών προβλημάτων υγείας.

όταν βλέπεις τη φύση, που είναι το δεύτερό σου σπίτι, να προσβάλλεται και να κακοποιείται συνεχώς.

όταν η μοίρα σου παίζει απρόβλεπτα και συνήθως οδυνηρά παιχνίδια.

όταν συμβαίνουν μπροστά σου γεγονότα για τα οποία δεν μπορείς ούτε να αντιδράσεις, μα ούτε και να κινητοποιηθείς.

όταν ο χρόνος είναι τόσο περιορισμένος, ώστε δε σε βοηθά να πραγματοποιήσεις τα όνειρά σου.

όταν αντικρίζεις να ξεσπούν όλο και δεινότεροι πόλεμοι διαφόρων ειδών στη χώρα σου.

όταν πολλές φορές το θείο δεν ανταποκρίνεται στις συχνές προσπάθειές σου επίκλησής του.

όταν όλοι οι κοντινοί σου άνθρωποι χάνουν κάθε σπιθαμή ελπίδας. Αν όλα τα παραπάνω υπήρξαν ως κόκκοι μέσα σε μία κλεψύδρα με την

ονομασία «ΖΩΗ», η Ελπίδα θα ήταν αυτή η οποία

θα έπεφτε τελευταία στον πάτο αυτής της κλεψύδρας.

Ή μάλλον θα ήταν αυτή την οποία δεν θα επεδίωκες να πέσει

ΠΟΤΕ στον πάτο της

Καράκαρης Στέλιος
Κοινότητα Νεάπολης

Το φως

Η αυλαία πέφτει
Οι θέσεις αδειάζουν
Οι θεατές εκκενώνουν την αίθουσα
Και άλλοι ευχαριστημένοι ψυχικά
Και άλλοι σκεπτόμενοι
Και άλλοι με αίσθημα ευθύνης στην καρδιά
Πηγαίνουν στην επόμενη στάση
Του ατελείωτου δρόμου που διανύουν

Και αφήνουν πίσω τους
Λίγους ανθρώπους
Έναν Ερμή μιαν Αφροδίτη
Έναν βασιλιά , ένα θύμα και έναν θύτη
Και ότι άλλο μπορεί
Ένας άνθρωπος να κάνει
Στην ύψιστη μορφή της τέχνης ...
Αυτή που δεν περιγράφεται με λόγια

Μόνο εκφράζεται με αυτά
Κινήσεις , λόγια υποκρισία
Στην καλή της τη μορφή
Όπως μόνο ένας καλλιτέχνης θα μπορούσε να αποδώσει
Για την τέχνη που ποτέ δεν θα προδώσει.
Αυτός είναι ο ηθοποιός
Που στο τέλος της παράστασης
Μένει πίσω μονάχος και στενάχωρος .

Το μόνο που του μένει για να δει
Δεκάδες πλάτες στο ποτάμι της αποχώρησης

Ανέκφραστες , ψυχρές και κρύες
Που λίγο πριν χειροκροτούσαν .
Και τώρα που το σκέφτομαι καλά
Όλα καταλήγουν εκεί
Σε μια φράση που έχει ειπωθεί
<< ηθοποιός σημαίνει φως >>

Διαμαντόπουλος Διονύσης

3^η ΚΑ Πάτρας

‘Ειρήνη ‘

Εκατοντάδες παιδιά θύματα πολέμου

Στέκουν μόνα τους στους ερειπωμένους δρόμους

Χαϊδεύοντας τα κλαμένα πρόσωπα τους

Φαντάζονται έναν άλλο κόσμο.

Έναν κόσμο ειρηνικό , γεμάτο χρωματιστές εκτάσεις

Που θα μπορούν να ζήσουν ελεύθερα, χωρίς φόβο.

Μέσα από τη σκέψη ελεύθερα πετούν

Και νιώθει και η ψυχή τους ελεύθερη .

Αγραπίδη Ελίνα

3^η ΚΑ Πάτρας

Εγώ.

Με πατούν. Καθημερινά.
Για το ποιος είμαι .Για το τι είμαι.
Για το τι θα ήθελα να είμαι.
Για αυτά που τους δίνω
και δεν παίρνω τίποτα.
Για τον εαυτό μου που βάζω πάντα τελευταίο.
Για τον πόνο που κρύβω.
Για τα δάκρυα που θέλω να σπαταλάω μόνη μου.
Έχω βαρεθεί.
Μια ζωή οι άλλοι κι όχι εγώ.
Μια ζωή στην κριτική.
Μια ζωή δεδομένη
που χάνονται οι ευκαιρίες.
Στο ξανά είπα, έχω βαρεθεί.
Τα πάντα.
Όλους.
Εκείνη.
Μπορεί κι εσένα.
Δεν ξέρω, δεν θέλω να ξέρω.
Φύγε.

Βιδάλη Πέγκυ

2^η ΚΑ Αιγάλεω

Τίτλος : Το άλλο μου μισό

Ίχνος ωκεανού
στην άδεια αγκαλιά μου
και η θάλασσα ο έρωτάς μου

πλήθος του κόσμου αυτού
που χάθηκαι στον δρόμο
ψάχνοντας να βρούν
λίγο από τον χρόνο

γέμισαν οι καρδιές
γραμμές ερωτικές
γράμματα ερωτικά
καρδούλες και τα σχετικά

σε έψαχνα παντού
ακόμα και στα αστέρια
ήταν άδεια αγάπη μου
τα Καλοκαίρια

Αν μου έδιναν άλλη ζωή
να είχα να αλλάζω
αυτήν εδώ θα κράταγα
ποτέ να μην σε χάσω

ακόμα στον παράδεισο
ακόμα και στα αστέρια
και πιο μακριά απ την άβυσσο
δίχως πνοή για εμένα

δεν θα αποχωριστώ
παλμό χωρίς εσένα
και ας ακούγεται τρελό
εσύ είσαι το άλλο μου μισό

Λιδάκη

7η & 9η ΚΑ Νίκαιας

«Θλίψη»

κάνει κρυο μα εγώ δεν κρυώνω

κάνει ζέστη μα εγώ δεν ιδρώνω

έχει Ήλιο μαύρο χρώμα

χίλια μετρά κάτω από χόμα

λίγο πριν την τελευταία χαραυγή τα βλέπω όλα

λίγο πριν πετάξουν τα πουλιά τα νιώθω όλα

χίλια μετρά κάτω από χόμα

εκεί που θάφτηκε τ δάκρυ

εκεί που χάθηκες και εσύ

λερώθηκε η νύχτα με αίμα

στη τελευταία αναπνοή

Φωτάκη Κατερίνα
2^η ΚΑ Ρεθύμνου

Μαζί

Μαζί σου μια μέρα φωτεινή.
Μια μέρα ζεστή με μια σταγόνα αισιοδοξίας
Μαζί σου καθόμασταν αγκαλιά ,θυμάμαι
Πάνω σε ένα σύννεφο .
Κυνηγούσαμε μια ηλιαχτίδα λίγο πριν ακολουθήσει
και 'κείνη το δρόμο της προς τη δύση.
Μου κρατούσες το χέρι σφιχτά και μου ψιθύριζες τρυφερά στο αυτί
λόγια που όμοια τους δεν ξανακούστηκαν από ερωτευμένη ψυχή .
Ξαφνιάστηκα .
Λόγια που έγιναν σκληρά, λόγια πόνου και αγανάκτησης
Λόγια που διέλυσαν τη ζεστή εκείνη μέρα
και το σύννεφο του ονείρου μας .
Στιγμές μαγεμένες έγιναν θυσία στον βωμό για ένα νέο ξεκίνημα
για μια ζωή μοναξιάς .
Για μια ζωή που θα ζούμε σε διαφορετικούς κόσμους
Και θα είναι αδύνατος ο έρωτας μας
Πεθαίνουν αγάπες για ένα νέο ξεκίνημα
Ποιο καινούριο ,ποιο φωτεινό, ποιο πιο πρωτόγνωρο
Καταστρέφονται καρδιές .
Και πνεύματα με τσακισμένα φτερά
Ψάχνουν ένα μονοπάτι
για να σωθούν σε κάποιο καινούριο σώμα.

BONTSA ΒΑΣΙΛΙΚΗ

ΚΟΙΝΟΤΗΤΑ ΑΝΙΧΝΕΥΤΩΝ ΚΟΖΑΝΗΣ